

Η επικαιροποίηση της εντολής του Θεού, «ου φονεύσεις» (Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής ΑΠΘ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 22 Ιουνίου, 2022

Θεαματική αύξηση των **φόνων** καταγράφεται τα τελευταία χρόνια. Η αφαίρεση της ανθρώπινης ζωής πραγματοποιείται πολύ εύκολα, ακόμη και για ασήμαντους λόγους, ενώ προξενεί ισχυρό προβληματισμό η εφεύρεση νομικίστικων τρόπων και μεθόδων για τη δικαιολόγησή της.

Τα αίτια πολλών φόνων συγκαλύπτονται πίσω από τους όρους «εγκλήματα πάθους ή τιμής» και αποδίδονται, συνήθως, σε «βρασμό ψυχικής ορμής».

Ωστόσο, στον κατάλογο των φόνων, δεν συμπεριλαμβάνονται και οι χιλιάδες **αμβλώσεις**, που πραγματοποιούνται, νόμιμα, ετησίως. Επισημαίνεται ότι αυτοί οι φόννοι εκτελούνται με πλήρη ψυχική ηρεμία, αφού γίνονται μετά από περίσκεψη και αίτημα της ίδιας της μητέρας ή από κοινού και των 2 γονέων.

Με την απόφαση της μητέρας ή και του πατέρα ζητείται η ιατρική συνέργεια στη **βίαιη διακοπή της ανθρώπινης ζωής** (φόννος διά εκτρώσεως) και, περιφρονητικά, το Άγιο θέλημα του Θεού Δημιουργού των πάντων, που ευλογεί και επιτρέπει την έναρξη της ζωής για κάθε ανθρώπινη ύπαρξη.

Η διακοπή της ανθρώπινης ζωής δεν αποτελεί μόνον μια βαριά εγκληματική πράξη και ασέβεια έναντι της ύπαρξης ενός ζωντανού ανθρώπου, σε οποιαδήποτε φάση της ζωής του και αν βρίσκεται, αλλά, προπαντός, αποτελεί ένα **βαρύτατο αμάρτημα**, μέσω του οποίου εκφράζεται και δηλώνεται η διακοπή των σχέσεων με τον Θεό - Δημιουργό και η ανυπακοή και παραβίαση των θείων εντολών Του.

Ο άνθρωπος είναι το τελειότερο δημιούργημα του Θεού, το οποίο είναι και το μοναδικό ον στον κόσμο, που έχει προικιστεί με τη θεία εικόνα του Δημιουργού και με τα θεία **δώρα της λογικής και της ελευθερίας**, με τα οποία **μπορεί να φτάσει, κατά χάριν, έως και στη θέωση**.

Η αρχή και το τέλος κάθε ανθρώπινης ζωής, συνεπώς, ανήκουν, αποκλειστικά, στην κυριότητα και στο έλεος του Θεού.

Η αξία της ανθρώπινης ζωής δεν προκύπτει μόνον από το γεγονός της δημιουργίας του ανθρώπου από τον Θεό «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Αυτού» αλλά και από το γεγονός της αναδημιουργίας του από τον Υιό του Θεού, ο οποίος αποκαλυπτόμενος στον κόσμο διά της σαρκώσεώς Του, προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και άνοιξε τον δρόμο για να **μπορεί ο κάθε άνθρωπος να γίνει, εν Χριστώ, κληρονόμος της αιώνιας ζωής.**

Έτσι, τόσο η «εκ του μη όντος εις το είναι» ύπαρξη του κάθε ανθρώπου και ο σκοπός της δημιουργίας του όσο και η σωτηριακή προοπτική, που του έδωσε ο Ιησούς Χριστός διά της Αγίας Σαρκώσεως, Σταυρώσεως και Αναστάσεώς Του, αναδεικνύουν, αφενός, τη μεγάλη αξία της ανθρώπινης ζωής και, αφετέρου, την απαξία και τη βαρύτητα που λαμβάνει η αφαίρεσή της.

Όσο και αν η συνεχιζόμενη αμαρτωλότητα της ανθρωπότητας, επηρεαζόμενη από τον αρχέκακο διάβολο, εφευρίσκει κοινωνικούς ή νομικούς τρόπους για να απαλλάσσει τους ανθρώπους από τις συνέπειες του εγκλήματος του φόνου (νομιμοποίηση των αμβλώσεων ή της ευθανασίας, μείωση των ποινών κ.ά), **ο δίκαιος Θεός - Κριτής,** που είναι Παντογνώστης και «πανταχού παρών», **θα κρίνει έκαστον, με αγάπη και δικαιοσύνη, «κατά τα έργα αυτού».**

Ωστόσο, Εκείνος προστατεύει, προληπτικά, από το οποιοδήποτε κακό, όλους τους ανθρώπους που υπακούν στις θείες του εντολές, επισημαίνοντας ότι **το αμάρτημα του φόνου είναι δείγμα πτωτικής και πνευματικής εξαθλίωσης του ανθρώπου και φανέρωση απιστίας, ασέβειας, ψυχικής ανομίας και ακαταστασίας.**

Διότι, κάθε τι που πράττουμε και που δεν προάγει δημιουργικά την ανθρώπινη ζωή και δεν την οδηγεί από τον θάνατο στη ζωή, αλλά από τη ζωή στον θάνατο, θεωρείται ως **ανυπακοή και αποστασία από το θέλημα του Θεού.**

Για το μέγεθος του κακού που λέγεται θάνατος, είναι χαρακτηριστικό αυτό που ο ίδιος ο Θεός παραγγέλλει στον Νώε και στην οικογένειά του, όταν τους δίνει την οδηγία να αυξάνουν το ανθρώπινο γένος, αλλά να αποφεύγουν τον φόνο: «*ο εκχέων αίμα ανθρώπου, αντί αίματος αυτού εκχυθήσεται, ότι εν εικόνη Θεού εποίησα τον άνθρωπον*» (Εκείνος, δηλαδή, ο οποίος χύνει αίμα ανθρώπου, θα φονευθεί και θα χυθεί έτσι και το δικό του αίμα, διότι Εγώ, ο Θεός, δημιούργησα, κατ' εικόνα δική μου, τον άνθρωπο και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να του αφαιρέσει τη ζωή). (Γεν. 9. 1-7).

Επιπλέον, όμως, **ο Ιησούς Χριστός και Υιός του Θεού, προχωρά στην Καινή Διαθήκη, ακόμη βαθύτερα σε οδηγίες, που, αν τις ακολουθεί ο άνθρωπος, αποφεύγει το δαιμονικό και αδιόρθωτο κακό του φόνου.**

Αναφέρεται, δηλαδή, στα **αίτια και τις αφορμές του φόνου**, επισημαίνοντας ότι δεν αρκεί μόνον να μην αφαιρεί κάποιος τη ζωή του άλλου αλλά **και να μην οργίζεται** εναντίον του: *«Ηκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις, ου φονεύσεις. Ος δ' αν φονεύση, ένοχος έσται τη κρίσει. Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εική ένοχος έσται τη κρίσει· ος δ' αν είπη τω αδελφώ αυτού ρακά, ένοχος έσται τω συνεδρίω· ος δ' αν είπη μωρέ, ένοχος έσται εις την γένναν του πυρός»* (Έχετε ακούσει την εντολή που δόθηκε παλιά στους προγόνους σας: “να μην κάνεις φόνο, κι όποιος φονεύσει είναι ένοχος και πρέπει να καταδικαστεί από το τοπικό δικαστήριο”. Εγώ όμως σας λέω πως ακόμα κι **όποιος οργίζεται, άδικα και χωρίς σοβαρό πνευματικό λόγο, εναντίον του αδελφού του, έχει την ίδια ενοχή, με εκείνον που δικάζεται για φόνο, στο τοπικό δικαστήριο. Κι εκείνος που θα υβρίσει τον αδελφό του και του πει περιφρονητικά “ρακά”, δηλαδή “ανόητε, τιποτένιε”, είναι ένοχος βαρύτερου αμαρτήματος από εκείνα που δικάζει το μεγάλο συνέδριο και εκείνος που θα του πει με μίσος «μωρέ», δηλαδή (άμυαλε, τρελέ) είναι βαριά ένοχος και άξιος να τιμωρηθεί με τη φωτιά της κόλασης**) (Ματθ. 5, 21-22).

Επιπλέον, όμως, ο **Ιωάννης ο Θεολόγος χαρακτηρίζει ανθρωποκτόνο, εκείνον που δεν αγαπά, αλλά μισεί τον αδελφόν του**: *«πας ο μισών των αδελφόν αυτού, ανθρωποκτόνος εστί και είδατε ότι πας ανθρωποκτόνος ουκ έχει ζωήν αιώνιον εν αυτώ μένουσαν»* (Καθένας που μισεί τον αδελφόν του, είναι φονιάς. Και γνωρίζετε καλά, ότι κάθε φονιάς δεν έχει ζωήν αιώνια, που να μένει μέσα του, ως μόνιμη κατάσταση). (Α' Ιω. 3, 15).

Ο **Ιωάννης ο Χρυσόστομος**, επίσης, τόνιζε ότι **ο άνθρωπος, εντός της χριστιανικής ζωής, έχει τη δυνατότητα να προλαμβάνει τον φόνο**, καθώς διδάσκεται ότι **οφείλει να αγαπά τον συνάνθρωπο, όπως τον εαυτό του ενώ η μετάπτωση της αγάπης σε οργή, ποτίζει τη ρίζα του φόνου**. Αυτός που χαλιναγωγεί την οργή και την αντικαθιστά με τις ενάρετες ενέργειες του Αγίου Πνεύματος, όπως είναι η αγάπη, η ειρήνη, η μακροθυμία, η υπομονή, η πραότητα, η ταπείνωση κ.ά, δεν αφήνει να φυτρώσει μέσα του η οργή και το μίσος, που μερικές φορές δεν ελέγχονται και καταλήγουν στον παραλογισμό της αφαίρεσης της ανθρώπινης ζωής.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, το «ου φονεύσεις», ως θεία εντολή, είναι εξαιρετικά επίκαιρη στη σύγχρονη ζωή, καθώς επισημαίνει στον ένθεο άνθρωπο ότι η **αφαίρεση της ζωής του άλλου -όποιος και αν είναι και σε οποιαδήποτε ηλικιακή φάση της ζωής του, από τη στιγμή της σύλληψης και μετά- είναι θανάσιμο αμάρτημα, σύμφωνα με τον νόμο του Θεού Δημιουργού και ανεξάρτητα της όποιας κοινωνικής ή νομικής αντιμετώπισής της**.

Έτσι, τόσο οι εκ προμελέτης ή οι εν βρασμώ φόνοι όσο και οι κρυφοί ή φανεροί φόνοι

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

των αμβλώσεων και των ευθανασιών, παρά τα νομικά συγχωροχάρτια που λαμβάνουν από την κοσμική δικαιοσύνη, θεωρούνται κανονικοί φόνοι για τον Θείο Νόμο, οι δράστες των οποίων θα κριθούν από την αγάπη αλλά και τη δικαιοσύνη του Θεού. Αυτός είναι ο Λόγος του Θεού και «ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω» (Λουκ. 8, 8).

(Πηγή: aktines.blogspot.com)